

[Gustav Pedersen.]

min Opfattelse Pligt til, naar hans Embedsmænd og Funktionærer har gjort, hvad der var menneskeligt muligt, for at udføre et overordentlig vanskeligt Arbejde, at dække dem over for de mange uberettigede Angreb, de har været ude for. Og det synes jeg ikke er sket gennem de Udtalelser, Ministeren har fremsat, selv om han dermed i Virkeligheden siger, at den Kritik, som ikke mindst hans egen Presse har ført over for Varedirektoratets Funktioner, har været ubeføjet eller uberettiget.

Der kunde maaske ogsaa være Grund til i den Anledning at gøre en Del af Handelsstanden opmærksom paa, at det, de nu angriber Varedirektoratets Administration for, det bliver de i Virkeligheden selv angrebet for, for omtrent tilsvarende Funktioner. Det, Varedirektoratet skal, er, med de Midler, der er til dets Raadighed, at søge at gøre saa taaleligt Ret og Skel med Hensyn til Fordelingen af Varerne, men under Hensyntagen til Samfundets Interesser. Naar Direktoratet har haft meget, meget mindre at fordele, end der var Krav om, ja, saa er det klart, at saa maa det blive utilfredsstillende. Og det samme gælder Detailhandlerne og for øvrigt ogsaa i nogen Grad Engroshandelen. Den Detailhandler, der har gjort, hvad der er menneskeligt muligt, for at fordele sin lille Varebeholdning retfærdigt, han er trods alle sine Anstrengelser og Bestræbelser helt sikker paa at blive skældt ud af Kunderne, fordi de ikke fik nok, selvfølgelig. Men naar Købmændene selv har været ude for dette, saa burde de i hvert Fald have lært, at saa er det heller ikke muligt for Varedirektoratet at udføre sit Arbejde paa en saadan Maade, at de kan blive tilfredse, og det vilde de heller ikke have været i Stand til at organisere selv.

Det er af Ministeren bebudet, at der skal iværksættes et mere intimt Samarbejde med Handelens Organisationer. Hertil vil jeg gerne sige, at det er jo for saa vidt heller ikke noget nyt. Da i sin Tid Loven blev vedtaget første Gang, blev der i høj Grad søgt Samarbejde med og tilbudt Samarbejde med Handelens Organisationer. Saa vidt mig bekendt har de Ministre, der igennem Aarene har administreret denne Del af Samfundsfunktionerne, i vid Udstrækning holdt sig i Føling med Handelens Organisationer, og jeg kan daarligt tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Halfdan Hendriksen, som selv er Købmand og i nogle Aar har administreret denne Lov, skulde have undladt at have den nøjeste Føling med Handelens Organisationer. Derfor kan der heller ikke

ligge noget særlig ekstraordinært i, at den nuværende højtærede Handelsminister bebuder et saadant Samarbejde. Men jeg vil gerne sige, at hvis det skal forstaas paa den Maade — hvad der kunde ligge i det —, at Brancheorganisationerne nu skal til helt selvstændigt at administrere den Beholdning af Valuta, der kan falde paa deres Felt, saa maa jeg dog gøre opmærksom paa, at denne Side af Sagen maa behandles med overordentlig stor Varsomhed. For det første løser det ikke Spørgsmaalet. Hvis der til en Branche er for lidt Valuta — og det gælder i hvert Fald for de allerfleste af Brancherne paa dette Tidspunkt, at de gerne vilde have betydeligt mere at købe for, end de har i Forvejen —, saa bliver der jo ikke mere, fordi Brancheorganisationerne kommer til at fordele det. Men dertil kommer, at det i hvert Fald kan indeholde en vis Risiko, at det er en bestemt Brancheledelse, der skal fordele Valuta baade til sig selv og til sine Konkurrenter, og jeg vilde da i hvert Fald tro, at hvis der har været Utilfredshed med den nuværende Fordeling, saa bliver Utilfredsheden adskilligt større, hvis den enkelte Grosserer skal affinde sig med den Tildeling, som hans egne Konkurrenter vil give ham. Men ydermere vil jeg advare mod, at man nu prøver at forenkle og simplificere paa den Maade, at man fjerner noget af Administrationen et Sted og saa opretter en tilsvarende Administration en Række andre Steder.

Vi for vort Vedkommende har, som jeg allerede har understreget det, selvfølgelig ingen Grund til at indvende noget imod, at der kommer det nøjeste Samarbejde med Handelens Organisationer, og der er naturligvis visse Omraader, hvor der i nogen Grad kan tiltrænges en Ændring. Det gælder bl. a. Spørgsmaalet om de saakaldte Sofaimportører, de, der i Kraft af en Import, som ligger mange Aar tilbage i Tiden, fortsat har faaet Indkøbstilladelser eller Valutaattester, som de i Virkeligheden slet ikke udfører Arbejde for, og som under en eller anden Form kan overdrages uden særlig stor handelsmæssig Indsats. Hvordan dette Forhold kan ændres, er det vel svært at sige i en almindelig Forhandling som denne; der er antagelig mange Ting, som maa tages op til Undersøgelse.

Der har været nævnt Spørgsmaalet om for de rationerede Varers Vedkommende at lade Tildelingen til Importørerne gaa ud fra Detailhandelen, det vil altsaa sige, at det Antal Købere med Købetilladelse, som Detailhandlerne har, og som jo repræsenterer et Forbrug, skal Detailisterne